

Nedívej se na boty! aneb Jak francouzský producent cepuje české muzikanty

Karlovarské kapely Funky Monx a The Sideways si vyzkoušely, jaké to je, když se jich ujme profesionální kouč a posune jejich vystupování na vyšší úroveň. Takto zaměřené workshopy jsou v cizině běžné, u nás jej pořádá Institut moderní hudby za podpory OSA.

Pondělí, jedenáct hodin dopoledne. Netypická doba na provozování muziky, ale kapela Funky Monx je v plné polní na pódiu pražského klubu Cross a právě startuje svůj koncertní set. Publikum však tvoří jen dva lidé. Francouzský

že se bojíte, tlačte sebe samé kupředu, uvědomte si, co se kolem vás děje, a dělejte to pro publikum, ne pro sebe," vysvětluje mi Mathieu později, když se dohraje, kapela se chystá na oběd a já si ho ukradnu na chvíli pro sebe.

publikum," cepuje producent mladé hudebníky, kteří si účast na téhle akci vysoutěžili v rámci Top Rooftop Festu.

Celá „lekce“ se odehrává v angličtině, jazyková bariéra už zjevně padla, protože hudebníci jsou tu od neděle a stihli se navzájem poznat. „Pokaždé je to jiné, někdy trochu komplikované. Teď je to sedm na jednoho, tak jsem trochu ve stresu, ale musíme si rychle začít věřit. Nechci nikomu ublížit, musím zjistit, kdo je v kapele lídr, kdo ho inspiruje, kdo je spíš skrytý vůdce...“ líčí Mathieu, jenž studoval na londýnském SAE institutu, je sám kytarista a studiový zvukař a patnáct let působil jako lektor v pařížské škole Les Studio des Varietes.

I přesto, že hudebně prý Funky Monx nemají moc co zlepšovat, pár drobností společně vychytávali. „Věci, které jsou matoucí nebo které bylo potřeba zjednodušit. Dám příklad. V jedné písni měli tři refrény. A před posledním refrémem bylo sólo, kde si kytarista musel vybrat, jestli ho dokončí, nebo začne zpívat s ostatními. Z nějakého důvodu většinou obětoval zpěv, což je z pohledu publika prostě špatně. Publikum kašle na to, jestli je dohrané sólo. Ale chce, aby do nich napálil ten refrén,“ říká Mathieu.

„Včera jsme odehráli celý set a Jean-Pierre nás po jedné dvou písničkách zastavoval a dával připomínky,“ říká zpěvák a saxofonista Štěpán Kordík. „Daleko víc ovšem řešíme komunikaci s publikem,“ dodává zpěvačka Ema Nováková.

Kapela Funky Monx

producent a kouč Jean-Pierre Mathieu, který tu pro české hudebníky vede workshop, a já.

„Co se týká hudby, jsou sebejistí. Ale ohledně pódiového chování a pohybu je to jiné. Dokážu vycítit ostych nebo strach a můžu se pokusit na tom s nimi pracovat. Moje rada: nikdy neukazujte,

Teď však nacvičují nástup na pódium, což pro sedmičlenné těleso na poněkud stísněném prostoru není zrovna nejjednodušší úkol. „Klávesák začíná intrem? Fajn, tak ať jde první. Pak baskytaristka, později už by neprošla. Pak zpěváci... Stop! Nedívej se na boty. Nestyď se! Jakmile jsi na pódiu, musíš se dívat na

V CIZINĚ BĚŽNÁ VĚC

Workshop s francouzským producentem pořádá Institut moderní hudby už od roku 2009, od začátku jej v tom podporuje OSA. „Jsme asi jediní v Česku, kdo se tomu věnuje, přitom v zahraničí je to standardní postup. Vezmete si kouče, projdete si s ním materiál na chystané turné nebo desku a on vám pomůže vychytat chyby a zlepšit se,“ líčí Jaroslav Raušer, jenž kdysi pomáhal s exportem tuzemských kapel jako Sunshine nebo Khoiba do zahraničí.

„Tehdy jsem si uvědomil, že ani jedna z nich se neprezentuje tak, aby se lidi posadili na zadek. Prostě to nemělo ty koule. Doma to fungovalo, ale v zemi, kde kapely neměly vlastní fanoušky, prostě ne. Tak jsem pátral a přišel jsem na to, že na profi

Kapela The Sideways a Jean-Pierre Mathieu

show potřebujete choreografa, osvětlovače a tak dále.“ První byli na Mathieuově workshopu Hentai Corporation a podle Raušera byli tak spokojení, že si jej nakonec stříhli třikrát. „Říkali, že bez něj by dodnes byli bramborárna. Že to strašně pomohlo.“

Workshop se koná nepravidelně, protože ani jeho financování není stoprocentně jisté. „Praha v průběhu 10 let k projektu udržuje sympatie, občas nově trochu pomáhá SoundCzech. Na ministerstvu kultury však projekt za 10 let neuspěl ani jednou. Mnoho kapel, které workshopem prošly mohou OSA jen děkovat, protože jim nahrazuje zcela nefunkční roli státu a labelů,“ krčí rameny Raušer.

Mathieu už v Česku kromě zmiňovaných Hentai Corporation pomáhal kapelám jako Charlie Straight, Luno, No

Distance Paradise nebo zpěvákovi Thomu Artwayovi.

„Jsou to asi čtyři roky, a když na to vzpomínám, hned se mi vybaví, že nemám začínat vystoupení zády k lidem, vzít si kytaru a až pak se na ně podívat. Nesmím se schoulit do klubíčka, ale musím se otevřít lidem. Nevím, jestli je to nejlepší věc, co mi řekl, ale rozhodně ta první, kterou si vybavím,“ vzpomíná Artway. „Nástup jsme zkoušeli taky. Profíci to vědí a dělají,“ dodává, když zmiňuju, jak dlouho a pečlivě trénovali Funky Monx pódiovou choreografií. „Dost mi to otevřelo oči a na tyhle věci už se s kapelou koukáme jinak. Ale možná bychom si to zase mohli připomenout, protože když nad tím teď přemýšlím, trochu na některé rady zapomínáme.“

NEBÝT RUŠIVÝ ELEMENT

V Crossu mezitím došlo na další drobnosti, které však dohromady rozhodují o tom, jak bude kapela na publikum působit. „Když dohraješ sólo, dej si načas. Nežeň se tak rychle přepínat pedály. Vypadá to, jako bys měl technické problémy,“ upozorňuje Mathieu kytaristu Davida Moudrého. „Díky za radu!“ oduší David. „To je moje práce,“ odpovídá producent. „Vlastně ne... Moje povinnost!“ směje se Mathieu a s ním už i celá kapela.

Kapela tak podle vlastních slov postupně přichází na to, co by vlastně mělo být cílem koncertů. „V létě jsme v Lokti předskakovali Kryštofu, to byl náš největší koncert, vyprodaný amfiteátr, neuvěřitelný zážitek. A teď tam máte obrovské pódium, a co na něm teda budete dělat? A pod ním není sto lidí, které musíte zabavit, ale dva tisíce. Navíc nepřišli na nás a naším úkolem je rozehrát je. Považoval jsem za úspěch, že někdo, kdo dorazil na český mainstream, dostal nálož funku s anglickými texty... a i tak to vzali,“ pochvaluje si Kordík.

Jak přetavit fajn zábavu v partě muzikantů do skutečné prezentace třeba pro úplně cizí publikum, to zjevně Mathieu ví dobře. Ostatně některé oči otvírající rady jdou předat i na papíře. „Vždycky jsem měla pocit, že když někdo hraje sólo, já mám najednou volno. Že publikum vnímá jen jeho,“ líčí zpěvačka.

Jean-Pierre Mathieu

„Jenže když se během toho sóla půjdu napít, působí to jako rušivý element.“

Mathieu říká, že se ke každé kapele snaží přistupovat jako k čerstvé záležitosti. Třeba si ani předem nepouští jejich videa, aby nebyl ovlivněný. „Navíc tady měníme věci hlavně pro živé vystupování, tam jsou klipy k ničemu,“ říká. Navíc tvrdí, že k vytvoření působivé pódiové prezentace není nezbytně nutné mít vybavení za miliony: „Je jich sedm a pódium je malé. Nicméně i když nemáte fyzické místo, kam ustoupit, dá se nějak symbolicky vyjádřit, že někomu ze spoluhráčů dáváte prostor. Vzpomínám si, že když jsem byl mladý, přijela do Francie americká kapela Blue Öyster Cult. Když hrál kytarista sólo, stál ve světle a ostatní ve tmě. Když začal zpěvák, tak se to jen vystřídalo. Velmi efektní trik, na který nepotřebujete drahé vybavení. Dynamice hudby něco takového hrozně pomáhá.“

Se svými českými svěřenci zůstává francouzský producent v kontaktu aspoň prostřednictvím sociálních sítí. „Upřímně řečeno, mám na Facebooku víc českých než francouzských přátel. Nebo aspoň srovnatelně. Začínal jsem tu s Hentai Corporation, pak přišli Luno, No Distance Paradise, Thom Artway... Všichni si uvědomovali, že na sobě musí pracovat a musí být dobří, aby uspěli. Marcell z No Distance Paradise je skvělý zpěvák. Oba bráchrové z Hentai jsou sice blázniví, ale jsou velmi dobří v tom, co dělají,“ uzavírá Jean-Pierre Mathieu. ☒